

Duchovné spoločenstvo Zeleného štvrtka, sestry a bratia!

Zostaňte vo mne a ja vo vás. Ján 15,4

Kedže sviatosť Večere Pánovej dnes, ani zajtra nemôžeme prijať sviatosťným spôsobom v priestoroch chrámu (preventívne opatrenia...), urobme tak aspoň duchom, v predstave, v srdci ...

Zelený štvrtok, to je rozlúčka s učeníkmi a ustanovenie sviatosti Eucharistie.

Po nej nasleduje temná noc v priestoroch Olivovej hory, modlitba plná úzkosti, prosba adresovaná učeníkom, aby dokázali bdieť, je tu Judášova zrada, Pánovo zajatie, zapretie Petra, obvinenie pred veľradou, vydanie Krista pohanom a Pilátovi...

Reflektujme aspoň zlomok z tejto hustej siete udalostí...

Ježiš vychádza z Večeradla smerom do **NOCI**.

Noc predstavuje nedostatok komunikácie, situáciu, kedy ľudia nedokážu vidieť jeden druhého.

Noc je symbol nepochopenia, zatemnenia pravdy.

Je to priestor, v ktorom sa zlo, skrývajú sa pred svetlom, môže rozvíjať.

Ježiš je ale svetlo, pravda, komunikácia, cesta, život a dobrota...

Prečo vstupuje do noci ako symbolu smrti, definitívnej straty spoločenstva a života?

Vstupuje do noci preto, aby noc premohol a nastolil nový Boží deň v dejinách ľudstva.

Vo vedomí blížiacej sa smrti pociťuje veľkú úzkosť a vyzýva učeníkov **BDIEŤ**... ich ospalosť, neschopnosť solidarizovať sa s Majstrom, je príznačný problém nielen onoho okamihu, ale ukáže sa ako problém celých dejín.

Aká je to ospalosť, a v čom spočíva potreba bdelosti?

Ospalosť učeníkov je druhom necitlivosti vzhľadom na zlobu sveta.

Nedostatočné bdenie pre konanie dobra a zápasenie o jeho silu.

Ospalosť pre Božiu prítomnosť vo svete, ospalosť voči láske k blížnemu, kráčanie po ceste vlastnej pohodlnosti.

Kyrie eleison, Pane, zmiluj sa nad nami ...

Vráťme sa teraz do Večeradla Ako ozvena ponad stáročia, ozýva sa odtiaľ odkaz, ktorý nám Ježiš kladie na srdcia v hodinách svojho utrpenia.

„Zostaňte vo mne a ja vo vás „

Kedže je jar, a príroda nám rozpráva svojou múdrou rečou, použime príklad zo sveta živočíchov.

Kdesi som čítala, že existuje zaujímavý tvor, volá sa rebrovka.

Je to bezstavovec z kmeňa nepŕhlivcov, podobný medúze.

99 percent rebrovky tvorí voda.

Je ako želatína.

Keď sa fotograf potápal vo floridských vodách v enormnej hĺbke, naskytlo sa mu pozoruhodné predstavenie, v ktorom účinkovala práve rebrovka. V jej vnútri bola živá, nestrávená malá ryбка, ktorú rebrovka zrejme prehltila.

Vstúpme do rozpoloženia rybky.

Nad čím uvažuje?

„Môj život sa pravdepodobne končí.

Som v útrobách podivuhodného tvora, ktorý ma čoskoro strávi.“

Toto je jedna teória.

Môžeme však počítať aj s inou teóriou, ktorá hovorí, že ryбка sa ocitla vo vnútri rebrovky preto, lebo sa tam skryla pred nebezpečenstvom.

Vplávala do vnútra rebrovky, aby tam hľadala útočisko....

Tak teda: máme tu priehľadnú rebrovku a vidíme do jej vnútra, v ktorom sa nachádza ryбка.

A aký súvis má tento postreh z prírodného sveta pre nás a možno práve dnes?

Otvorme svoje vnútro, a chcime, aby v nás prebýval On.

Pán Boh síce nepotrebuje príbytky a skrýše.

On ale túži po tom, urobiť si v nás bývanie, dom, aspoň izbičku naplnenú Jeho prítomnosťou.

V tento zelený podvečer trpkých bylín, na sklonku pôstu, prvý deň z veľkonočného trojdnia, si pripomíname ustanovenie Eucharistie, sviatosti Pánovej Večere.

Pán Ježiš si v nás robí príbytok tým, že sa nám darúva v chlebe a víne.

Chce byť v nás doma, a chce tu zostať.

Kiež je Zelený Štvrtok „dňom rebrovky“, a kiež je ním celý náš prítomný i budúci život.

Buďme stále plní Najvyššieho, v moci Jeho DUCHA, **v radosti i v mučivej strasti**, buďme Ho plní v akejkoľvek okolnosti nášho ľudského bytia...

Tak to napriek mnohým úskaliam bude čas i život zázračný a zásadný.

Bude to život terapeutický, život ktorý je liečený a ktorý lieči tento zneistený a ťažko skúšaný svet. AMEN